

Cuprins

Serile la Mircești	3
Bradul	7
Sfârșit de toamnă	10
Iarna	12
Gerul	14
Viscolul	16
Sania	18
Mezul iernei	20
La gura sobei	22
Sfârșitul iernei	24
Oaspeții primăverii	26
Cucoarele	28
Noaptea	30
Dimineața	32
Tunetul	34
Plugurile	36
Sămănătorii	38
Rodica	40
Lunca din Mircești	42
Malul Siretului	46
Concertul în luncă	48
Vânătorul	52
Balta	54
Secerișul	56
Pe coastele Calabrei	58
Bărăganul	60

Valul lui Traian	63
Răzbunarea lui Statu-Palmă	67
Andrii-Popa	72
Strunga	76
Steluța	79
Ursita mea	82
Dan, căpitan de plai	86
Peneș Curcanul	101
Toamna țesătoare	109

Serile la Mircești

Perdelele-s lăsate și lămpile aprinse;
În sobă arde focul, tovarăș mângăios,
Și cadrele-aurite, ce de păreți sunt prinse
Sub palidă lumină, apar misterios.

Afară plouă, ninge! Afară-i vijelie,
Și crivățul aleargă pe câmpul înnegrit;
Iar eu, retras în pace, aștept din cer să vie
O zână drăgălașă, cu glasul aurit.

Pe jilțu-mi lângă masă, având condeiu-n mână,
Când scriu o strofă dulce pe care-o prind din zbor,
Când ochiu-mi întâlnește ș-admiră o cadână
Ce-n cadrul ei se-ntinde alene pe covor.

Frumoasă, albă, jună, cu formele rotunde,
Cu pulpa mărmurie, cu sânul, dulce val,
Ea pare zea Venus când a ieșit din unde
Ca să arate lumii frumosul ideal.

Alături apare un câmp de aspră luptă,
Pătat cu sânge negru acoperit cu morți.
Un june-n floarea vieții strângând o spadă ruptă
Țintește ochii vestezi de-a vecinicieii porți.
Apoi a mea privire prin casă rătăcindă

Mezul iernii

În păduri trosnesc stejarii! E un ger amar, cumplit!
Stelele par înghețate, cerul pare oțelit,
Iar zăpada cristalină pe câmpii strălucitoare
Pare-un lan de diamanturi ce scârțâie sub picioare.

Fumuri albe se ridică în văzduhul scânteios
Ca înaltele coloane unui templu maiestos,
Și pe ele se așază bolta cerului senină,
Unde luna își aprinde farul tainic de lumină.

O! tablou măreț, fantastic! ... Mii de stele argintii
În nemărginitul templu ard ca vecinice făclii.
Munții sunt a lui altare, codrii – organe sonoare
Unde crivățul pătrunde, scoțând note-ngrozitoare.

Totul e în neclintire, fără viață, fără glas;
Nici un zbor în atmosferă, pe zăpadă – nici un pas;
Dar ce văd?... în raza lunii o fantasmă se arată...
E un lup ce se alungă după prada-i spăimântată!

Răzbunarea lui Statu-Palmă

Urieșul Strâmbă-Lemne cu-al său gemin Sfarmă-Peatră
Au văzut căzând potopul ș-au trecut potopu-not.
De când sunt povești în lume și se spun pe lângă vatră,
Ei duc zile cu piticul Statu-Palmă-Barba-Cot.

Amândoi pe-o vale verde, la picioarele-unui munte,
Lungiți unul lângă altul, stau grăind în limba lor.
Dar ei sunt în neastâmpăr. Când și când pe a lor frunte
O gândire-ntunecată se întinde ca un nor.

„O cunoști pe Treistiana, frate?” zice Strâmbă-Lemne.
„O cunosc !...când se arată, soarele îi face semne,
Căci de când Ileana mândră n-au văzut el așa floare...
Ca Ileana Cosânzeana, fata-i chiar ruptă din soare!”

„Bine zici, dar nu-mi stă-n minte cum l-așa frumoasă fată
Buturuga Statu-Palmă au putut să fie tată!”

„Pomu nalt, frumos, răsare din sămânța cea măruntă,
Ș-apoi știi tu că Pepelea voinicel i-au fost de nuntă!...”

Urieșii, stând pe coate, au trântit un hohot mare
Cât s-au răsunat pământul într-o lungă depărtare,
Și toți vulturii din codri, ridicându-se pe vânt,
S-au nălțat în nori să vadă, ce minune-i pe pământ?

